

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **S. Š.**, zast. JUDr. Petrem Knoblochem, advokátem, se sídlem v Plzni, Husova 17, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2003, č. j. 30 Ca 59/2003 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2003, č. j. DSH/2382/02. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Okresního úřadu Rokycany, referátu dopravy a silničního hospodářství, ze dne 19. 11. 2002, č. j. 1597/2002/277/9, kterým byla stěžovateli uložena podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), pokuta za dopravní přestupek ve výši 2500 Kč.

Proti označenému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, ve které nejprve zrekapituloval skutkový stav a doplnil, že žalovaný (jakož i prvostupňový orgán) nevzal v potaz svědectví Mgr. M. F. a vycházel z Protokolu o dopravní nehodě zpracovaného Policií České republiky a znaleckého posudku, čímž došel k nesprávným závěrům, resp. nepostupoval objektivně, když vůči druhému účastníku dopravní nehody, panu P. B., nedospěl k závěru, že je minimálně spoluviníkem dopravní nehody pro porušení § 17 odst. 5 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“). Na základě výše uvedeného pak stěžovatel požadoval zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Následným rozsudkem Krajský soud v Plzni žalobu zamítl. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí pak ve vztahu k souzené věci zejména vyplynulo, že soud shledal správným závěr žalovaného, že z žádných skutečností zjištěných ve správním spise nelze usoudit, že by dopravní nehodu, spočívající ve srážce předjíždějícího vozidla (řízeného panem P. B.) s vozidlem předjížděným (řízeným žalobcem) při jeho odbočování, zavinil (porušením § 17 odst. 5 písm. e/ zákona o provozu na pozemních komunikacích) i druhý účastník, pan P. B. Krajský soud v Plzni uvedl, že má shodně s žalovaným za to, že zjištěné skutečnosti tento závěr neodůvodňují. Krajský soud v Plzni uvedl, že z věty P. B., že očekával, že stěžovatel bude po zapnutí znamení o změně směru jízdy předjíždět, nikoliv odbočovat, vyplývá toliko, že P. B. viděl znamení stěžovatele o změně směru jízdy doleva. Není z ní však jasné, ani kdy takové znamení uviděl, ani kdy jej stěžovatel skutečně dal. A nelze z tohoto tvrzení, vytrženého z celého kontextu výpovědi svědka, dospět k závěru o spoluzavinění nehody druhým účastníkem. V této námitce tak soud stěžovateli nepřisvědčil. Stejně tak Krajský soud v Plzni nepřisvědčil stěžovateli ani v žádné další námitce, odkázal na závěry žalovaného správního orgánu, jakož i orgánu prvního stupně, a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítá důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně pak opakovaně, obdobně jako v žalobě uvedl, že Krajský soud v Plzni nedostatečně posoudil a zvážil otázky týkající se dopravní nehody, zejména pak otázku průběhu nehody, kdy ze strany účastníka nehody, pana P. B., došlo k porušení § 17 odst. 5 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z toho podle stěžovatele plyne, že označený účastník nehody měl být označen jako spoluviník dopravní nehody, přičemž z důvodu, že se tak nestalo, došlo k porušení zákona ze strany Krajského soudu v Plzni. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhoval zrušení označeného rozhodnutí Krajského soudu v Plzni a vrácení věci k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni vyzval žalovaného k podání vyjádření ke kasační stížnosti. Žalovaný ve stanovené lhůtě však žádného vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvodem, který stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat jako krajský soud námitky související s řízením před správním orgánem, nýbrž je jeho úkolem primárně posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel za tento důvod označil důvod vymezený pod písm. a) § 103 odst. 1 s. ř. s, tedy nesprávné právní posouzení právní otázky soudem, je třeba se vyjádřit k dopadu významu tohoto důvodu.

Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Plzni neshledal.

Ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo porušením zvláštního zákona (zákon o provozu na pozemních komunikacích - pozn. Nejvyššího správního soudu) způsobí dopravní nehodu, kterou je povinen podle zvláštního zákona (rovněž zákon o provozu na pozemních komunikacích) neprodleně ohlásit policistovi.

Ustanovení § 17 odst. 5 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích přitom stanoví, že řidič nesmí předjíždět, dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo a není-li možné předjetí vpravo podle odstavce 1 nebo předjetí v dalším volném jízdním pruhu vyznačeném na vozovce v tomtéž směru jízdy.

Ustanovení § 21 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích stanoví, že při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.

Ze správního spisu (zejména ze závěrů Policie České republiky, Okresního ředitelství Rokycany, jakož i posudku povolaného znalce, Ing. Z. V.), přitom dostatečně vyplynulo, že stěžovatel začal odbočovat vlevo (vyjížděl na místo mimo vozovku) v době, kdy označený další účastník, P. B., již započal manévr předjíždění; ostatně o tom nepřímě svědčí i obrazová dokumentace, ze které vyplývá, že vozidlo účastníka P. B., je poškozeno až v zadní části vozu, naopak vozidlo stěžovatele je poškozeno na přední části levého boku, který byl z logiky věci při předjíždění nejvíce vpředu a zasáhl tak do jízdní dráhy druhého účastníka P. B.. Bylo tak na místě aplikovat ustanovení § 21 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neb stěžovatel náhlou změnou směru jízdy při odbočování ohrozil řidiče jedoucího za ním a nedbal zvýšené opatrnosti, neboť se před odbočováním vlevo nepřesvědčil, zda není předjížděn. O tom mj. z obsahu spisu svědčí i to, že tvrzení stěžovatele, že znamení o změně směru jízdy dával v době, kdy ve zpětném zrcátku viděl auto ve vzdálenosti 50 m za ním, a současně v době, kdy byl 20 m za železničním přejezdem, nemohlo odpovídat skutečnosti, neboť v daném místě je ostrá zatáčka vylučující viditelnost vozidla jedoucího vzadu ve stěžovatelem tvrzené vzdálenosti. Výpověď svědkyně F. byla shledána jako nereálná, neboť její tvrzení, že při odbočování žalobce doleva nejelo vlevo žádné vozidlo, vyvrátil způsob poškození obou vozidel.

Z takových závěrů pak vyšel správní orgán prvního i druhého stupně, přičemž Krajský soud v Plzni na takové závěry odkázal, a Nejvyšší správní soud se s takovými závěry na základě výše uvedené spisové rekapitulace ztotožňuje. Nejvyšší správní soud tak uvádí, že Krajský soud v Plzni správně vyšel ze skutkového stavu zjištěného správními orgány, přičemž zjištěné skutečnosti odůvodňují i podle Nejvyššího správního soudu dojít ke zjištěným závěrům.

Ke konkrétní skupině námitek stěžovatele - namítal, že Krajský soud v Plzni nedostatečně posoudil a zvážil otázky týkající se průběhu dopravní nehody, zejména pak otázku průběhu nehody, kdy ze strany účastníka nehody, pana P. B., došlo k porušení § 17 odst. 5 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích - tak Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené a doplňuje, že zavinění dalšího účastníka řízení, pana P. B., ani podle Nejvyššího správního soudu nelze prokázat. Nelze tak přisvědčit stěžovateli v tvrzení o tom, že označený účastník nehody měl být označen jako spoluviník dopravní nehody. Jeho vina, či spoluvina nebyla prokázána, naopak byla plně prokázána vina stěžovatele.

S odkazem na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud shrnuje, že nedošlo k namítané nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky ze strany Krajského soudu v Plzni.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Účastníkům nebyla přiznána v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. a ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a stěžovatel neměl v řízení úspěch.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu